

Sygn. akt VI GC 651/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2022 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni VI Wydział Gospodarczy, w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Justyna Supińska

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Marta Denc

po rozpoznaniu w dniu 23 września 2022 roku w Gdyni

w postępowaniu gospodarczym

na rozprawie

sprawy z powództwa **Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G.**

przeciwko **M. R.**

o zapłatę

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. na rzecz pozwanego M. R. kwotę 1 800 złotych (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. kosztami procesu w pozostałym zakresie obciąża powoda Stoczni (...) spółkę akcyjną z siedzibą w G. uznając je za uiszczone.

Sygn. akt VI GC 651/21

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 grudnia 2020 roku powód Stoczni (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego M. R. kwoty 7 792,38 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot wskazanych w treści pozwu i za wskazane tam okresy, a także kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w ramach prowadzonej działalności gospodarczej w okresie od marca do grudnia 2018 roku wykonywał na terenie Stoczni (...) zlecone mu prace na jednostkach pływających. Zgodnie z postanowieniami rozdziału I Instrukcji numer (...) stanowiącej załącznik numer 1 do zarządzenia numer (...) z dnia 12 maja 2003 roku obowiązującej na terenie przedsiębiorstwa powoda, pozwany zobowiązany był do uzyskiwania dokumentów uprawniających do wejścia lub wjazdu na teren stoczni. Powód wskazał, że przepustki uprawniające podmioty zewnętrzne do wejścia na teren stoczni są wydawane odpłatnie, zgodnie z ustalonym cennikiem opłat. Powód wskazał, że pozwany wykonując zlecone mu prace występował w dniu 16 lutego 2018 roku oraz w dniu 23 kwietnia 2018 roku o wydanie zezwoleń na wjazd oraz przepustek osobowych. Z tytułu wydanych pozwanemu przepustek powód wystawiał pozwanemu faktury. W związku z upływem terminu zapłaty i brakiem płatności, powód wzywał pozwanego do zapłaty należności z tychże faktur, jednak bezskutecznie.

Na dochodzoną pozvem kwotę składa się również kwota 1 545,21 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności stanowiąca równowartość 40 euro od każdej z wystawionych i niezapłaconych przez

pozwanego faktur, na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 03 marca 2021 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 27/21 starszy referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany M. R. domagał się oddalenia powództwa w całości wskazując, że nigdy nie został poinformowany, że jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda należności z tytułu przepustek osobowych oraz wjazdu na teren stoczni i nie przyjął na siebie takiego zobowiązania. Pozwany wskazał, że w jego ocenie oczywistym jest, że aby wykonać prace naprawcze bezpośrednio na jednostkach pływających, które stały unieruchomione na terenie stoczni, pozwany musiał dysponować przepustkami, jak również musiał mieć możliwość wjazdu samochodami serwisowymi ze sprzętem na teren stoczni w celu wykonania prac naprawczych. Zdaniem pozwanego umożliwienie mu wjazdu na teren stoczni w celu wykonania zleconych mu prac naprawczych leżało w gestii powoda. Podniósł przy tym, że naliczanie z tego tytułu opłat w tak wysokiej kwocie stanowi nadużycie prawa przez powoda.

Pozwany zarzucił także, że powód nie przedstawił sposobu wyliczenia kwot wskazanych na załączonych do akt sprawy fakturach, jak również nie zostały tam wskazane osoby korzystające z przepustek, konkretne daty, czy pojazdy, co zdaniem pozwanego uniemożliwia weryfikację roszczenia. Nadto podniósł, że w aktach brak jest dowodu na okoliczność doręczenia pozwanemu wskazanych w pozwie faktur.

Pozwany zakwestionował także zgłoszone przez powoda żądanie w zakresie rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w kwocie 1 545,21 złotych wskazując, że naliczanie opłat za wydanie przepustek nie stanowi transakcji handlowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zarządzeniem numer (...) dyrektora Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. z dnia 12 maja 2003 roku w celu zapewnienia sprawnego i prawidłowego funkcjonowania ruchu osobowego i materiałowego w stoczni wprowadzono z dniem 31 marca 2003 roku do stosowania:

- a) instrukcję numer (...) dotyczącą zasad ruchu osobowego Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G., stanowiącą załącznik numer 1 do niniejszego zarządzenia,
- b) instrukcję numer (...) dotyczącą zasad R. materiałowego Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G., stanowiącą załącznik numer 2 do niniejszego zarządzenia,
- c) cennik odpłat za wydanie przepustek i zezwoleń na wjazd samochodem na teren stoczni, stanowiący załącznik numer 3 do niniejszego zarządzenia.

Zgodnie z ust. 2b) zarządzenia postanowienia wskazanych wyżej instrukcji obowiązywać miały wszystkie firmy obce pracujące, mające stałą lub czasową siedzibę na terenie stoczni oraz wszystkie osoby przebywające na jej terenie.

Zgodnie z ust. 4 zarządzenia kierownicy komórek organizacyjnych zawierających umowy z firmami obcymi przebywającymi na terenie stoczni (pracującymi, dzierżawiącymi pomieszczenia lub teren) zobowiązani są do zapoznania tej firmy z postanowieniami wskazanych wyżej instrukcji i uzyskania pisemnego poświadczenia tego faktu.

Na podstawie aneksu numer (...) z dnia 05 października 2015 roku do zarządzenia numer (...) z dnia 12 maja 2003 roku – z dniem 05 października 2015 roku zmieniono treść instrukcji numer (...)/(...)w sprawie zasad ruchu osobowego w Stoczni (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G..

Zgodnie z punktem 1 rozdziału I instrukcji numer (...) wstęp na teren Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. był możliwy tylko na podstawie ważnego dokumentu do tego uprawniającego. Takim dokumentem była:

przepustka osobowa stała, przepustka osobowa tymczasowa, przepustka osobowa jednorazowa, zezwolenie na wjazd samochodem, zezwolenie pisemne, legitymacja służbowa, legitymacja służbowa z wkładką, książeczka żeglarska, paszport oraz elektroniczna karta dostępu (...).

Pod pojęciem przepustki osobowej należało rozumieć przepustki osobowe stałe, tymczasowe, jednorazowe oraz elektroniczne karty dostępu (...).

Stosownie do § 5 instrukcji, przepustki tymczasowe oznaczone symbolem B mogli otrzymać pracownicy firm obcych działających na terenie stoczni i wydawane one były odpłatnie. Przepustki osobowe tymczasowe sporządzane były bez fotografii i ważne były jedynie z dokumentem tożsamości, maksymalnie przez okres 12 miesięcy. Po upływie terminu ważności przepustki tymczasowe podlegały zwrotowi do biura przepustek w celu przedłużenia ich ważności lub anulowania.

Stosownie do § 16 instrukcji, elektroniczne karty dostępu (...) były wydawane m. in. pracownikom firm kooperujących ze stoczną. Po upływie okresu, na jaki zostały wystawione powinny być niezwłocznie zdane do biura przepustek.

Stosownie do ust. 2 rozdziału V instrukcji, wjazd na teren stoczni samochodów osobowych i ciężarowych (dostawczych) firm obcych mających stałą lub czasową siedzibę na jej terenie lub wykonujących tu pracę obywać się mógł tylko na podstawie zezwolenia wydawanego odpłatnie na ustalony okres czasu, nie dłużej jednak niż na 1 rok. Jednorazowy wjazd samochodów osobowych i ciężarowych (dostawczych) mógł nastąpić za zgodą udzieloną telefonicznie osoby uprawnionej do wydawania zleceń na wystawienie przepustek jednorazowych.

Zgodnie z ust. 1 rozdziału XI instrukcji, w Stoczni (...) spółce akcyjnej z siedzibą w G. obowiązywać miała odpłatność za wydanie pracownikom firm obcych przepustek osobowych stałych oznaczonych symbolem B, tymczasowych oznaczonych symbolem B, przepustek jednorazowych, za wydanie zezwolenia na wjazd samochodem osobowym, dostawczym i ciężarowym oraz elektronicznych kart dostępu (...) w przypadkach określonych niniejszą instrukcją.

Cennik opłat stanowił załącznik numer 3 do zarządzenia numer (...) z dnia 12 maja 2003 roku. Każdorazowo zmiana cennika podawana być miała do ogólnej wiadomości w formie przyjętej w stoczni (ust. 2).

W dniu 15 grudnia 2003 roku zarządzeniem numer (...) wprowadzono cennik, zmieniony aneksem numer (...) z dnia 20 sierpnia 2008 roku.

W powyższym cenniku określono odpłatność za wydawanie przepustek:

- wydanie stałej (na okres 1 roku) przepustki osobowej pracownikom firm mających siedzibę na terenie stoczni – 105 złotych netto, karta (...) 20 złotych netto,
- wydanie przepustki osobowej tymczasowej na 1 miesiąc – 20 złotych netto, karta (...) 20 złotych netto,
- wydanie przepustki osobowej jednorazowej pracownikom obcych firm – 5 złotych netto.

W powyższym cenniku określono odpłatność za wjazd samochodów na teren stoczni:

- wydanie zezwolenia na wjazd i parkowanie samochodu osobowego na terenie stoczni na okres 1 roku – 854 złotych netto,
- wydanie zezwolenia na wjazd i parkowanie samochodu osobowego na terenie stoczni na okres 1 miesiąca – 87 złotych netto,
- wydanie jednorazowego zezwolenia na wjazd samochodem osobowym na teren stoczni: pierwsza godzina – 10 złotych netto, każda następna rozpoczęta godzina – 10 złotych netto,

- wydanie zezwolenia na wjazd na teren stoczni samochodem dostawczym o ciężarze całkowitym do 3,5 t. na okres: 1 roku – 951 złotych netto, 1 miesiąca – 106 złotych netto,
- wydanie zezwolenia na wjazd na teren stoczni samochodem dostawczym o ciężarze całkowitym do 3,5 t jednorazowo: pierwsza godzina – 10 złotych netto, każda następna rozpoczęta godzina – 10 złotych netto,
- wydanie zezwolenia na wjazd na teren stoczni samochodem dostawczym o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t na okres: 1 roku – 1 140 złotych netto, 1 miesiąca – 115 złotych netto,
- wydanie zezwolenia na wjazd na teren stoczni samochodem dostawczym o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 t jednorazowo: pierwsza godzina – 15 złotych netto, każda następna rozpoczęta godzina – 15 złotych netto.

Wskazano również, że w przypadku wydawania przepustek osobowych oraz zezwolenia na wjazd na okresy krótsze lub dłuższe od jednego miesiąca wysokość opłat jest proporcjonalna do czasu, na jaki wydano przepustkę.

Za każdą niezwróconą stoczni przepustkę stałą i tymczasową oraz zezwolenia na wjazd firmy zobowiązane były uiścić opłatę w wysokości 50 złotych.

zarządzenie numer (...) – k. 17-17v akt, aneks numer (...) z dnia 05 października 2015 roku – k. 18 akt, załącznik numer 1 do zarządzenia numer (...) w postaci instrukcji numer (...) z załącznikami – k. 18-23v akt, zarządzenie numer (...) – k. 24-24v akt, aneks numer (...) – k. 25-25v akt

Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. i M. R. pozostawali w stałej współpracy. M. R. w okresie od co najmniej lutego 2018 roku wykonywał na terenie stoczni zlecone mu prace dotyczące napraw elektromechanicznych na jednostkach pływających, które pozostawały unieruchomione na terenie stoczni z uwagi na wystąpienie w nich usterek, w tym na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 28 maja 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterki silnika elektrycznego 20 kW, na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 02 czerwca 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterek wentylatora siłowni z silnikiem elektrycznym 11 kW, wentylatora siłowni z silnikiem elektrycznym 30 kW i wentylatora na pokładzie z silnikiem elektrycznym 5,9 kW, na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 01 czerwca 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterek wentylatora ładowni numer (...) z silnikiem elektrycznym 11 kW, na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 01 czerwca 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterek 2 sztuk wentylatora siłowego z silnikiem elektrycznym 30 kW, na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 04 czerwca 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterek 2 sztuk wentylatora siłowego z silnikiem elektrycznym 30 kW, na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 16 maja 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterek wentylatora ładowni z silnikiem elektrycznym 30 kW i wentylatora siłowni z silnikiem elektrycznym 11 kW i na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 05 czerwca 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterek prądnicy 410 kVA.

W treści każdego z powyższych zamówień w punkcie 14 wskazane było, że wykonawca M. R. ponosi koszt wystawienia przepustek oraz dzierżawy pomieszczeń socjalnych.

zamówienia – k. 101-114 akt, zgłoszenia do odbioru – k. 57-60 akt, zeznania pozwanego M. R. – protokół rozprawy z dnia 23 września 2022 roku – k. 244-253 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:45:37-02:12:24)

W dniu 16 lutego 2018 roku M. R. złożył wniosek o wydanie zezwolenia na wjazd na teren stoczni w okresie od dnia 19 lutego 2018 roku do dnia 11 marca 2018 roku dla pojazdu marki P. o numerze rejestracyjnym (...) (użytkownik M. R.), dla pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) (użytkownik T. K.) i dla pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) (użytkownik T. K.) i uzyskał zgodę (odpłatnie).

W dniu 16 lutego 2018 roku M. R. złożył wniosek o wydanie przepustki osobowej/ (...) na okres od dnia 19 lutego 2018 roku do dnia 11 marca 2018 roku dla następujących osób: M. R., M. K., T. K. i P. W. i uzyskał zgodę (odpłatnie).

wniosek – k. 26, 27 akt

W dniu 23 kwietnia 2018 roku M. R. złożył wniosek o wydanie przepustki osobowej/ (...) na okres od dnia 24 kwietnia 2018 roku do dnia 31 maja 2018 roku dla następujących osób: M. R., K. J., M. L., K. G. i M. K. i uzyskał zgodę.

W dniu 23 kwietnia 2018 roku M. R. złożył wniosek o wydanie przepustki osobowej/ (...) na okres od dnia 05 czerwca 2018 roku do dnia 31 grudnia 2018 roku dla następujących osób: M. R., K. J., M. L., K. G. i M. K. i uzyskał zgodę.

W polu „uwagi” przy M. R. wskazano pojazd marki P. o numerze rejestracyjnym (...), a przy M. L. – pojazd marki V. o numerze rejestracyjnym (...).

wnioski – k. 28, 29 akt

Osoby nie mające przepustek tymczasowych i pracujące dorywczo z M. R. były zgłaszane na wniosek M. R. przez odpowiedni dział do biura przepustek i uzyskiwały ustną zgodę na wejście lub wjazd pojazdem na teren stoczni. Osoby te nie otrzymywały żadnego dokumentu.

zeznania świadka D. G. – protokół rozprawy z dnia 23 września 2022 roku – k. 244-253 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:06:13-00:30:48), zeznania świadka M. N. – protokół rozprawy z dnia 23 września 2022 roku – k. 244-253 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:30:48-00:52:41), zeznania świadka J. R. – protokół rozprawy z dnia 23 września 2022 roku – k. 244-253 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:36-01:44:02), zeznania pozwanego M. R. – protokół rozprawy z dnia 23 września 2022 roku – k. 244-253 akt (zapis obrazu i dźwięku 01:45:37-02:12:24)

J. R. pracująca w biurze przepustek Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. w miesiącu marcu 2018 roku odnotowała następujące wejścia i wjazdy:

- w dniu 01 marca 2018 roku: T. K. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)), M. K. i P. W.,
- w dniu 02 marca 2018 roku: M. K., M. R. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)), T. K. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)) i P. W.,
- w dniu 04 marca 2018 roku: T. K., M. K. i P. W.,
- w dniu 05 marca 2018 roku : T. K. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)), P. W., M. R. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)) i M. K.,
- w dniu 07 marca 2018 roku: M. R. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)),
- w dniu 12 marca 2018 roku: P. W., T. K. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)) i M. K.,
- w dniu 19 marca 2018 roku: T. K. i M. R.,
- w dniu 22 marca 2018 roku: M. R. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym: (...)).

zestawienie za marzec 2018 roku – k. 119 akt, częściowo zeznania świadka J. R. – protokół rozprawy z dnia 23 września 2022 roku – k. 244-253 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:36-01:44:02)

J. R. pracująca w biurze przepustek Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. w miesiącu maju 2018 roku odnotowała następujące wejścia i wjazdy:

- w dniu 01 maja 2018 roku: M. R., M. K., K. J., M. L., K. G. i A. P. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)),
- w dniu 02 maja 2018 roku: M. L. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)) i A. P.,
- w dniu 03 maja 2018 roku: A. P. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)),

- w dniu 04 maja 2018 roku: M. L. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)) i A. P.,
- w dniu 05 maja 2018 roku: A. P. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)) i M. L. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)),
- w dniu 06 maja 2018 roku: A. P.,
- w dniu 07 maja 2018 roku: M. L. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)) i A. P.,
- w dniu 08 maja 2018 roku: M. R. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)), M. L. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)) i A. P.,
- w dniu 09 maja 2018 roku: M. R. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)), M. L. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)) i A. P.,
- w dniu 10 maja 2018 roku: M. L. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)) i A. P.,
- w dniu 11 maja 2018 roku: M. L. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)), A. P. i M. R. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)),
- w dniu 14 maja 2018 roku: M. L. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)),
- w dniu 15 maja 2018 roku: M. L. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)),
- w dniu 16 maja 2018 roku: A. P. i M. R. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)).

zestawienie za maj 2018 roku – k. 120 akt, częściowo zeznania świadka J. R. – protokół rozprawy z dnia 23 września 2022 roku – k. 244-253 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:36-01:44:02)

J. R. z biura przepustek Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. w miesiącu czerwcu 2018 roku odnotowała następujące wejścia i wjazdy:

- w dniu 01 czerwca 2018 roku: P. T., M. J. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)), G. P. i M. M.,
- w dniu 02 czerwca 2018 roku: P. T. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)), M. M. i K. G.,
- w dniu 03 czerwca 2018 roku: A. P., K. J., M. R., K. G. i M. L. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)),
- w dniu 05 czerwca 2018 roku: A. P. (2 razy), M. R. (2 razy + 1 raz wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)), M. K., M. L. (2 razy + 1 raz wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)), K. J. i K. G.,
- w dniu 07 czerwca 2018 roku: A. P.,
- w dniu 08 czerwca 2018 roku: A. P.,
- w dniu 11 czerwca 2018 roku: D. K. (2 razy) i A. P.,
- w dniu 12 czerwca 2018 roku: A. P. i D. K.,
- w dniu 13 czerwca 2018 roku: A. P. i D. K.,
- w dniu 15 czerwca 2018 roku: A. P. i D. K..

zestawienie za czerwiec 2018 roku – k. 121 akt, częściowo zeznania świadka J. R. – protokół rozprawy z dnia 23 września 2022 roku – k. 244-253 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:36-01:44:02)

Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. R. fakturę numer (...) z dnia 30 marca 2018 roku na kwotę 731,85 złotych brutto za wydanie w okresie od dnia 01 marca 2018 roku do dnia 30 marca 2018 roku 21 sztuk przepustek na wejścia i wjazdy jednorazowe.

Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. R. fakturę numer (...) z dnia 31 maja 2018 roku na kwotę 1 894,20 złotych brutto, na którą złożyły się kwoty: 1 746,60 złotych brutto za wydanie 26 sztuk przepustek na wejścia i wjazdy jednorazowe w okresie od dnia 01 maja 2018 roku do dnia 31 maja 2018 roku, 123 złotych brutto za wydanie 5 sztuk przepustek tymczasowych osobowych i 24,60 złotych brutto za wydanie karty (...).

Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. R. fakturę numer (...) z dnia 30 czerwca 2018 roku na kwotę 888,06 złotych brutto, na którą złożyły się kwoty: 504,30 złotych brutto za wydanie 28 sztuk przepustek na wejścia i wjazdy jednorazowe w okresie od dnia 01 czerwca 2018 roku do dnia 30 czerwca 2018 roku, 123 złotych brutto za wydanie 5 sztuk przepustek tymczasowych osobowych i 260,76 złotych brutto za wydanie 2 sztuk przepustek tymczasowych samochodowych.

Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. R. fakturę numer (...) z dnia 31 lipca 2018 roku na kwotę 383,76 złotych brutto, na którą złożyły się kwoty: 123 złotych brutto za wydanie 5 sztuk przepustek tymczasowych osobowych ważnych w okresie od dnia 01 lipca 2018 roku do dnia 31 lipca 2018 roku i 260,76 złotych brutto za wydanie 2 sztuk przepustek tymczasowych samochodowych.

Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. R. fakturę numer (...) z dnia 31 lipca 2018 roku na kwotę 383,76 złotych brutto, na którą złożyły się kwoty: 123 złotych brutto za wydanie 5 sztuk przepustek tymczasowych osobowych ważnych w okresie od dnia 01 sierpnia 2018 roku do dnia 31 sierpnia 2018 roku i 260,76 złotych brutto za wydanie 2 sztuk przepustek tymczasowych samochodowych.

Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. R. fakturę numer (...) z dnia 30 września 2018 roku na kwotę 383,76 złotych brutto, na którą złożyły się kwoty: 123 złotych brutto za wydanie 5 sztuk przepustek tymczasowych osobowych ważnych w okresie od dnia 01 września 2018 roku do dnia 30 września 2018 roku i 260,76 złotych brutto za wydanie 2 sztuk przepustek tymczasowych samochodowych.

Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. R. fakturę numer (...) z dnia 31 października 2018 roku na kwotę 383,76 złotych brutto, na którą złożyły się kwoty: 123 złotych brutto za wydanie 5 sztuk przepustek tymczasowych osobowych ważnych w okresie od dnia 01 października 2018 roku do dnia 31 października 2018 roku i 260,76 złotych brutto za wydanie 2 sztuk przepustek tymczasowych samochodowych.

Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. R. fakturę numer (...) z dnia 07 grudnia 2018 roku na kwotę 383,76 złotych brutto, na którą złożyły się kwoty: 123 złotych brutto za wydanie 5 sztuk przepustek tymczasowych osobowych ważnych w okresie od dnia 01 listopada 2018 roku do dnia 30 listopada 2018 roku i 260,76 złotych brutto za wydanie 2 sztuk przepustek tymczasowych samochodowych.

Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wystawił na rzecz M. R. fakturę numer (...) z dnia 31 grudnia 2018 roku na kwotę 383,76 złotych brutto, na którą złożyły się kwoty: 123 złotych brutto za wydanie 5 sztuk przepustek tymczasowych osobowych ważnych w okresie od dnia 01 grudnia 2018 roku do dnia 31 grudnia 2018 roku i 260,76 złotych brutto za wydanie 2 sztuk przepustek tymczasowych samochodowych, a także 307,50 złotych za 5 sztuk niezdanych przepustek osobowych i 123 złotych za 2 sztuki niezdanych przepustek samochodowych.

Wystawione M. R. faktury były mu doręczane drogą pocztową.

faktury– k. 30-38 akt, potwierdzenia nadania wraz z wydrukami śledzenia przesyłek – k. 122-136 akt

Pismami z dnia 10 czerwca 2019 roku i z dnia 05 listopada 2019 roku Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. wezwał M. R. do zapłaty należności ze wskazanych powyżej faktur w łącznej kwocie 6 247,17 złotych, jednakże bezskutecznie.

wezwania do zapłaty wraz z dowodami nadania – k. 39-40, 41-42 akt

Cennik opłat obowiązujących za wejście i wjazd na teren Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. był wywieszony w biurze przepustek.

zeznania świadka D. G. – protokół rozprawy z dnia 23 września 2022 roku – k. 244-253 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:06:13-00:30:48), zeznania świadka M. N. – protokół rozprawy z dnia 23 września 2022 roku – k. 244-253 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:30:48-00:52:41), zeznania świadka J. R. – protokół rozprawy z dnia 23 września 2022 roku – k. 244-253 akt (zapis obrazu i dźwięku 00:53:36-01:44:02)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów z dokumentów przedłożonych przez powoda w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Sąd nie oparł się natomiast na przedłożonej przez powoda dokumentacji zdjęciowej (k. 115-118 akt) w zakresie, w jakim miała ona stanowić dowód, że cennik przepustek był wywieszony w budynku biura przepustek na terenie Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. w okresie świadczenia usług przez pozwanego, albowiem zdjęcia te nie są opatrzone datą ich wykonania, nie pozwalają więc na uznanie, że cennik ten znajdował się w biurze przepustek w spornym okresie. Na marginesie jednakże wskazać należy, że okoliczność, iż cennik opłat obowiązujących za wejście i wjazd na teren Stoczni (...) spółki akcyjnej z siedzibą w G. był wywieszony w biurze przepustek została potwierdzona przez zeznających w sprawie świadków.

Pozostałe dokumenty nie miały znaczenia, gdyż nie wnosiły do sprawy nowych i istotnych dla jej rozstrzygnięcia okoliczności.

Sąd uwzględnił również oświadczenia stron w zakresie, w jakim nie były one kwestionowane przez stronę przeciwną, jak też oparł się na zeznaniach świadków: D. G., M. N. i J. R. oraz na zeznaniach pozwanego.

Odnosząc się do zeznań świadka D. G., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek potwierdził, że pozwany wchodził i wjeżdżał swoimi pojazdami na teren stoczni w okresie od lutego do sierpnia 2018 roku. Jednocześnie świadek wskazał, że nie ma wiedzy, w jaki sposób ustalane były opłaty za przepustki, a także czy wnioskujący miał wiedzę przed złożeniem wniosku o udzielenie zezwolenia na wejście i wjazd o obowiązujących opłatach za przepustki, jak też wskazał, że taryfikatory podwykonawcom stoczni w tym zakresie zobowiązane jest udostępnić biuro przepustek.

Oceniając zeznania świadka M. N., Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek wskazał, że nie ustalał z pozwanym nieodpłatności przepustek, jak też że pozwany korzystał z przepustek okresowych i jednorazowych, a także że świadek nie informował pozwanego o cenniku opłat. Świadek potwierdził jednak, że z cennikiem za przepustki można było zapoznać się w biurze przepustek, gdzie był on wywieszony, ale w tym miejscu jedynie zasygnalizować należy, że powyższe nie przesądza o tym, że pozwany był zobowiązany się z tym cennikiem zapoznać i mieć świadomość, że jest to cennik go obowiązujący, skoro powód ani w umowie ani w żadnej innej czynności prawnej, czy faktycznej dokonanej z pozwanym nie wskazał go, jak też instrukcji jako źródła zobowiązania pozwanego w tym zakresie, o czym szerzej w poniższej części uzasadnienia.

Odnosząc się do zeznań świadka J. R., to Sąd nie dał im wiary w zakresie, w jakim wskazała ona, że do faktury wysyłanej do pozwanego dołączone było sporządzone przez nią zestawienie wejść i wjazdów pozwanego i jego pracowników na teren stoczni, okoliczności tej nie potwierdza żaden obiektywny dowód, a pozwany temu zaprzeczał. Za wiarygodne Sąd uznał jej zeznania co do procedury zgłaszania wniosków o udzielenie przepustki tymczasowej, czy jednoznacznej, a także że pozwany nie dokonał zwrotu przepustek tymczasowych. Sąd miał też na uwadze, że świadek wskazała, że to dział kooperacji przy zawarciu umowy winien zapoznać kontrahenta stoczni z rodzajem przepustek, wymogiem co do ich wydania i cennikiem, które to informacje są jednak także wywieszane w biurze przepustek.

Wreszcie z zeznań świadka wynikało, że to świadek na podstawie wniosków oraz informacji telefonicznych z biura przepustek sporządzała w programie E. tabelaryczne zestawienie wejść i wjazdów na teren stoczni, a następnie na tej podstawie naliczała opłaty i wystawiała fakturę. Świadek zeznała przy tym odnośnie faktury za przepustki w marcu 2018 roku, że opłata została naliczona jedynie za pojedyncze wejścia od dnia 11 marca 2018 roku, co stoi w sprzeczności z treścią jej zestawienia, z którego wynika, że po dniu 11 marca 2018 roku było nie 21 wejść i wjazdów, jak wskazano w fakturze – tylko 6 wejść i 2 wjazdy. Wreszcie zeznania świadka w zakresie sposobu naliczania opłat były niespójne, gdyż w dalszej części swoich zeznań wskazała, że jednak za cały marzec liczono pojedyncze wejścia i wjazdy, albowiem pozwany wprawdzie złożył wniosek o przepustki tymczasowe i wjazdy dla dwóch pojazdów na okres do dnia 11 marca 2018 roku, lecz nie zostały one wydane z uwagi na brak zdjęć pozwanego i jego pracowników, czemu pozwany jednakże zaprzeczył, a sam świadek w dalszej części zeznań wskazał, że jednak nie wie, z jakiego powodu mimo zgody zarządu powoda przepustki nie zostały wystawione. Świadek wskazała również, że w cenniku nie ma informacji o konieczności złożenia zdjęć, czy poddaniu się ich wykonaniu, lecz wynika to z wewnętrznych przepisów obowiązujących w stoczni. W tym miejscu wskazać jednakże należy, że z ustalonego stanu faktycznego w sprawie wynika, że nikt z przedstawicieli powoda nie zaznajamiał pozwanego z owymi regulacjami.

Odnosząc się natomiast do zeznań pozwanego M. R., to Sąd uznał je za wiarygodne w zakresie, w jakim pozwany wskazał, że posiadał wiedzę, że wejście i wjazd na teren stoczni wymaga uzyskania przepustki, a także że po zakończeniu prac w sierpniu 2018 roku nie dokonał ich zwrotu. Za wiarygodne Sąd uznał również jego zeznania, że nie został zapoznany z cennikiem za wydanie przepustek ani nie wskazano mu takiego cennika. Wreszcie Sąd miał na uwadze, że pozwany zeznał, że na podstawie treści umowy był on przekonany co do jednorazowej płatności za wystawienie spornych przepustek, jak też że dopełnione zostały przez niego formalności dotyczące zdjęć do przepustek.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 23 września 2022 roku Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 4 k.p.c. pominął dowód z zeznań powoda, albowiem mimo prawidłowego wezwania osoby uprawnione do jego reprezentowania nie stawiły się i nie usprawiedliwiły swojej nieobecności. Sąd na podstawie art. 235² § 1 pkt 6 k.p.c. pominął także postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 23 września 2022 roku dowód z zeznań świadków M. K., T. K. oraz P. W., albowiem pozwany, mimo zobowiązania (k. 74, 77-78, z.p.o. – 94 akt), nie usunął braków formalnych wniosku dowodowego i nie wskazał, jakie fakty sporne miałyby być wykazane za pomocą dowodu z zeznań tych świadków (brak zastrzeżeń w trybie art. 162 k.p.c.).

Sąd nie przeprowadził dowodu z zeznań świadków P. G. i B. S., albowiem oświadczeniem zawartym w piśmie procesowym z datą w nagłówku „dnia 09 grudnia 2021 roku” (data prezentaty: 2021-12-09, k. 159 akt) powód wniosek w tym zakresie cofnął.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód Stocznia (...) spółka akcyjna z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego M. R. kwoty 7 792,38 złotych wraz z odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od kwot wskazanych w treści pozwu i za wskazane tam okresy, a także kosztów procesu – tytułem należności za wystawione przepustki (w zakresie kwoty 6 247,17 złotych) oraz tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności (w zakresie kwoty 1 542,21 złotych).

Kwestionując żądanie pozwu M. R. podnosił, że nigdy nie został poinformowany, że jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda należności z tytułu przepustek osobowych oraz wjazdu na teren stoczni i nie przyjął na siebie takiego zobowiązania, a umożliwienie mu wjazdu na teren stoczni w celu wykonania zleconych mu prac naprawczych leżało w gestii powoda. Podniósł przy tym, że naliczanie z tego tytułu opłat w tak wysokiej kwocie stanowi nadużycie prawa przez powoda, a także, że nie miał wiedzy o istnieniu wewnętrznych przepisów obowiązujących u powoda zawartych w instrukcji i cenniku i nie zgodził się na przyjęcie wskazanych tam zasad i warunków płatności. Pozwany zarzucił także, że powód nie przedstawił sposobu wyliczenia kwot wskazanych na załączonych do akt sprawy fakturach, jak również nie zostały tam wskazane osoby korzystające z przepustek, konkretne daty, czy pojazdy, co zdaniem pozwanego uniemożliwia weryfikację roszczenia. Nadto podniósł, że w aktach brak jest dowodu na okoliczność doręczenia pozwanemu wskazanych w pozwie faktur. Pozwany zakwestionował także zgłoszone przez powoda żądanie w zakresie rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w kwocie 1 545,21 złotych wskazując, że naliczanie opłat za wydanie przepustek nie stanowi transakcji handlowej.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że poza sporem pozostawało, że pozwany w okresie co najmniej od lutego 2018 roku do sierpnia 2018 roku wykonywał na terenie stoczni zleczone mu przez powoda prace dotyczące napraw elektromechanicznych na jednostkach pływających, które pozostawały unieruchomione na terenie stoczni z uwagi na wystąpienie w nich usterek, w tym na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 28 maja 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterki silnika elektrycznego 20 kW, na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 02 czerwca 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterek wentylatora siłowni z silnikiem elektrycznym 11 kW, wentylatora siłowni z silnikiem elektrycznym 30 kW i wentylatora na pokładzie z silnikiem elektrycznym 5,9 kW, na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 01 czerwca 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterki wentylatora ładowni numer (...) z silnikiem elektrycznym 11 kW, na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 01 czerwca 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterki 2 sztuk wentylatora siłowego z silnikiem elektrycznym 30 kW, na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 04 czerwca 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterki 2 sztuk wentylatora siłowego z silnikiem elektrycznym 30 kW, na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 16 maja 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterek wentylatora ładowni z silnikiem elektrycznym 30 kW i wentylatora siłowni z silnikiem elektrycznym 11 kW i na podstawie zamówienia numer (...) z dnia 05 czerwca 2018 roku prace na jednostce pn. (...) dotyczące usterki prądnicy 410 kVA. Niesporne było także, że w treści każdego z powyższych zamówień w punkcie 14 wskazane było, że wykonawca ponosi koszt wystawienia przepustek oraz dzierżawy pomieszczeń socjalnych.

Powyższe w ocenie Sądu jednoznacznie wskazuje, że strony porozumiały się co do konieczności posiadania przepustek na wejście i wjazd na teren stoczni (co ostatecznie było przez pozwanego niekwestionowane), jak też uzgodniły fakt odpłatności za ich wystawienie, co nie pozostaje w sprzeczności z art. 353¹ k.c., nie sposób zatem uznać – co do zasady – że powód dochodzący zapłaty za umożliwienie wejście i wjazd na teren stoczni nadużywa swojego prawa, skoro taka była wola stron i to nawet w sytuacji, gdy wejście, czy wjazd było niezbędne dla wykonania zobowiązania pozwanego na rzecz powoda.

Kwestią sporną, a przez to wymagającą rozstrzygnięcia było natomiast ustalenie, czy strony uzgodniły również, w sposób skuteczny, zasady odpłatności oraz wysokość należności z tego tytułu. Powód powoływał się przy tym na to, że wszelkie zasady dotyczące wystawiania przepustek i obowiązujące ceny zawarte były w cenniku umieszczonym na biurze przepustek i pozwany mógł się w tym miejscu z nimi zapoznać. Pozwany okoliczności tej jednak zaprzeczał podnosząc, że nigdy nie został poinformowany, że jest zobowiązany do zapłaty na rzecz powoda należności z tytułu przepustek osobowych oraz wjazdu na teren stoczni i nie przyjął na siebie takiego zobowiązania oraz że nie został zapoznany z przedmiotowym cennikiem, jak też nie widział go wywieszzonego na terenie stoczni.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że odnośnie przepustek strony mogłyby łączyć nienazwana umowa, w której przedmiotem zobowiązania było ze strony powoda – umożliwienie pozwanemu wejścia i wjazdu na teren stoczni, a ze strony pozwanego – uiszczenie z tego tytułu należności. Do elementów przedmiotowo istotnych jednakże takiej umowy z całą pewnością należy uzgodnienie zasad ponoszenia tejże odpłatności oraz uzgodnienie wysokości

zobowiązania pozwanego. W ocenie Sądu mając na względzie całokształt postępowania dowodowego nie sposób uznać, że powód zdołał, po myśli art. 6 k.c., wykazać, że pozwany przyjął na siebie zobowiązanie do zapłaty opłat za wystawienie przepustek zgodnie z cennikiem obowiązującym u powoda i według określonych w tym cenniku zasad. Świadkowie – pracownicy powoda z różnych działów – jednoznacznie przy tym zeznawali, że nie zapoznawali pozwanego z tymże cennikiem (wskazując nawzajem na inny dział, do którego obowiązków miało to należeć). Dowodu zaś na uzgodnienie z pozwanym cen za wydanie przepustek, zasad ich wydania, czy zwrotu nie może stanowić sam w sobie cennik przepustek wywieszony w budynku biura przepustek na terenie stoczni w okresie świadczenia usług przez pozwanego. Skoro powód nie wskazał nawet pozwanemu, że zasady te wskazane są w owym cenniku, nie sposób z faktu umieszczenia takiego cennika w biurze przepustek wywodzić, że pozwany miał obowiązek zapoznawania się z nim, jak też że pozwany winien w ogóle posiadać świadomość, że to akurat ten cennik uszczegóławia kwestię wiążącej go odpłatności za przepustki i że ciąży na nim obowiązek zapoznania się z nim. Nie sposób przy tym uznać także, że sporna umowa miała charakter adhezyjny, z całą pewnością oferta powoda nie była bowiem skierowana do masowego adresata, tylko ściśle określonego grona podmiotów, które mogą zostać wpuszczone na teren stoczni. Również faktury nie stanowią dowodu na uzgodnienie z pozwanym zasad, na jakich odbywało się wystawianie przepustek, ich zwrot i wysokość opłat za te czynności.

W ocenie Sądu powód nie zdołał zatem wykazać, że strony poczyniły zgodne ustalenia co do zasad wystawiania przepustek, odpłatności, jak i wysokości opłat. Ustaleń w tym zakresie nie sposób również wywieść z treści umów zawieranych z pozwanym, gdzie zawarto jedynie lakoniczną informację, że wykonawca ponosi koszt wystawienia przepustek (pkt 14) bez jakiegokolwiek odwoływania się do wewnętrznych przepisów obowiązujących na terenie stoczni w tym zakresie. Tymczasem już z samego przedłożonego przez powoda zarządzenia numer (...) wynika, że wprowadzono instrukcję numer (...)(...) stanowiącą załącznik numer 1 do niniejszego zarządzenia, instrukcję numer (...) stanowiącą załącznik numer 2 do niniejszego zarządzenia oraz cennik opłat za wydanie przepustek i zezwoleń na wjazd samochodem na teren stoczni, stanowiący załącznik numer 3 do niniejszego zarządzenia, który następnie został zmieniony aneksem numer (...) z dnia 22 grudnia 2014 roku i obowiązywał w spornym okresie, zaś zgodnie z ust. 4 przedmiotowego zarządzenia kierownicy komórek organizacyjnych zawierających umowy z firmami obcymi przebywającymi na terenie stoczni (pracującymi, dzierżawiącymi pomieszczenia lub teren) zobowiązani byli do zapoznania tej firmy z postanowieniami wskazanych wyżej instrukcji i uzyskania pisemnego poświadczenia tego faktu. W instrukcji zaś numer (...) zawarte zostały szczegółowe zasady regulujące wydawanie przepustek, jak też ich zwrot, a także wskazanie, że wysokości opłat za te czynności należy ustalać w oparciu o cennik opłat. Powód przy tym nie przedłożył nie tylko owego wskazanego w instrukcji pisemnego poświadczenia zapoznania pozwanego z tymi zasadami, ale nie zdołał wykazać za pomocą zaoferowanych dowodów także tego, że w inny sposób zapoznano pozwanego z przedmiotową instrukcją i cennikiem. W konsekwencji nie sposób więc uznać, że pozwany przyjął na siebie wynikające z nich zobowiązania. Powód nie zapoznał bowiem pozwanego – w ocenie Sądu w sposób skuteczny – m. in. z instrukcją numer (...) (...), w której wskazano na rodzaje przepustek, zasady wnioskowania o nie, zasady odpłatności oraz obowiązek zwrotu ani też ze wskazanym w niej cennikiem, jako dokumentem, w którym określone były wysokości opłat, ani też nie uzgodnił z pozwanym, że zasady te i wysokość opłat obowiązujących pozwanego będą wynikały z wywieszonego w biurze przepustek cennika (co rodziłoby po stronie pozwanego obowiązek zapoznania się z nim), a więc nie sposób uznać, że strony zgodnie i obopólnie ustaliły zasady wnioskowania o przepustki, zasady odpłatności, obowiązek zwrotu oraz wysokość opłat. Podkreślić raz jeszcze należy, że skoro umowy zawierane z pozwanym (zamówienia) w kwestii odpłatności nie odwoływały się do żadnych wewnętrznych regulacji powoda, w tym cennika, to nie sposób nałożyć na pozwanego obowiązku zapoznawania się z cennikiem znajdującym się na jednym z budynków stoczniowych z samego faktu jego wywieszenia na tym budynku, jak też uznać, że pozwany winien w ogóle posiadać świadomość, że to akurat ten cennik uszczegóławia kwestię odpłatności za przepustki i że ciąży na nim obowiązek zapoznania się z tym dokumentem jako źródłem jego zobowiązania.

Niezależnie od powyższego w ocenie Sądu pozwany nie wykazał również wysokości swojego żądania w zakresie opłat za wydanie przepustek i brak ich zwrotu w żądanej przez siebie kwocie 6 247,17 złotych. I tak, jak już wskazano powyżej w odniesieniu do miesiąca marca 2018 roku, świadek J. R. zeznała, że faktura obejmuje opłaty za wejścia i wjazdy jednorazowe po dniu 11 marca 2018 roku – w liczbie 21 razy, bo do tego dnia pozwany korzystał z przepustek

tymczasowych. Pomijając niespójność zeznań świadka odnośnie tej okoliczności, z przedłożonego przez pozwanego zestawienia sporządzanego przez świadka wynika, że w okresie od dnia 12 marca 2018 roku do dnia 31 marca 2018 roku na teren stoczni miały miejsce wejścia i wjazdy – w dniu 12 marca 2018 roku: P. W., T. K. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym (...)) i M. K., w dniu 19 marca 2018 roku: T. K. i M. R. i w dniu 22 marca 2018 roku: M. R. (wjazd pojazdem o numerze rejestracyjnym: (...)), a zatem z całą pewnością mniej niż 21 razy. Jedyne na marginesie wskazać przy tym należy, że zestawienie świadka znajdujące się na karcie 119 akt obejmuje okres od dnia 19 lutego 2018 roku do dnia 31 marca 2018 roku.

Odnośnie natomiast faktury numer (...) dotyczącej miesiąca maja 2018 roku, to z zestawienia wynika, że oprócz opłaty w kwocie 123 złotych brutto za 5 przepustek tymczasowych było 12 wejść jednorazowych A. P. oraz 16 wjazdów pojazdem, za co naliczona została łącznie kwota 1 746 złotych brutto (12 x 5 złotych netto oraz 136 h x 10 złotych netto). Nie znajduje przy tym żadnego potwierdzenia opłata w kwocie 24,60 złotych naliczona przez powoda za wydanie jednej karty (...), nie sposób ustalić, jakiej karty i jakiej osoby opłata ta dotyczy.

Odnośnie natomiast faktury numer (...) dotyczącej miesiąca czerwca 2018 roku, to z zestawienia wynika, że oprócz osób wchodzących od dnia 05 czerwca 2018 roku na podstawie przepustek tymczasowych (zgodnie z wnioskiem, k. 29 akt) – 5 sztuk i pojazdów wjeżdżających na podstawie zezwolenia ((...), (...)) – 2 sztuki (opłata odpowiednio 123 złotych brutto i 260,76 złotych brutto) było dodatkowo 27 wejść jednorazowych (P. T., M. J., G. P., M. M., A. P., D. K., K. J., M. R., K. G., M. L.) oraz 3 wjazdy pojazdem ((...), w dniu 01 czerwca 2018 roku, (...) w dniu 02 czerwca 2018 roku i (...) w dniu 03 czerwca 2018 roku, łącznie 27 godzin), za co naliczona została łącznie kwota 504,30 złotych brutto nie poddająca się jakiegokolwiek kontroli Sądu co do sposobu jej wyliczenia, mimo że wysokość rozszczenia powoda była przez pozwanego kwestionowana (co najwyżej powodowi przysługiwać mogła kwota 498,15 złotych brutto, tj. $27 \times 5 \text{ złotych} = 135 \text{ złotych} \times 1,23 = 166,05 \text{ złotych brutto}$ oraz $27 \text{ h} \times 10 \text{ złotych} = 270 \text{ złotych} \times 1,23 = 332,10 \text{ złotych brutto}$). Nadto nie znajduje żadnego uzasadnienia pobranie za przepustki tymczasowe (zgodnie z wnioskiem, k. 29 akt) – 5 sztuk i zezwolenia na wjazd pojazdów ((...), (...)) – 2 sztuki opłaty w pełnej wysokości, skoro zgodnie z cennikiem powoda winna być ona ustalona proporcjonalnie, tym bardziej, że wejścia i wjazdy tych osób i pojazdów do dnia 04 czerwca 2018 roku zostały uwzględnione jako jednorazowe. Nadto skoro powód nie uzgodnił w ocenie Sądu z pozwanym w sposób skuteczny zasad zwrotu przepustek, ani wysokości opłat z tego tytułu, o czym szerzej powyżej, a w konsekwencji nie sposób przyjąć, że pozwany zobowiązał się do zwrotu tychże przepustek po zakończeniu okresu ich obowiązywania, to powodowi nie przysługuje także uprawnienie do żądania zapłaty z tytułu ich niezwrócenia (faktura numer (...), k. 38 akt).

Odnośnie natomiast żądania kwoty 1 545,21 złotych tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności, to wskazać należy, że zgodnie z art. 2 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) przepisy tej ustawy stosuje się do transakcji handlowych między przedsiębiorcami, a przez transakcję handlową rozumie się umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością. W ocenie Sądu nie było wątpliwości, że strony zawierając umowy na przeprowadzenie prac naprawczych na jednostkach znajdujących się w stoczni (zamówienia) zawierały transakcje handlowe, o jakich mowa w powyższej ustawie. Jednakże zdaniem Sądu charakteru takiego nie miała umowa, w której za wynagrodzeniem powód zobowiązany był umożliwić pozwanemu wejście i wjazd na teren stoczni, zobowiązanie powoda nie stanowiło bowiem ani odpłatnej dostawy towaru ani odpłatnej usługi. Wskazać przy tym należy, że przedmiotem zobowiązania powoda nie była sama w sobie usługa wystawienia (wydania) przepustki, albowiem jak wynikało z zeznań świadków np. przepustka jednorazowa nie miała materialnego charakteru, oznaczała jedynie wydaną zgodę na wejście, czy wjazd na obszar stoczni. Skoro zatem stron w tym zakresie nie łączyła transakcja handlowa w rozumieniu powyższej ustawy, brak było nie tylko podstaw do domagania się odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od poszczególnych kwot, ale również powodowi nie przysługiwało – immamentnie związane z transakcją handlową – rozszczenie o rekompensatę za koszty odzyskiwania należności, o jakiej mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w

transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893), co w konsekwencji czyniło powództwo w tym zakresie niezasadnym.

Mając całokształt powyższych rozważań na uwadze Sąd w punkcie pierwszym wyroku na podstawie art. 353¹ k.c. w z art. 354 k.c. w zw. z art. 2, art. 4, art. 7 ust. 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 roku o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (poprzednio – o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tekst jednolity: Dz. U. z 2022 roku, poz. 893) w zw. z art. 6 a contrario powództwo oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie drugim i trzecim wyroku na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. W oparciu o te przepisy Sąd zasądził od uznanego za przegrywającego sprawę powoda na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1 800 złotych ustalone w oparciu o przepis § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku, poz. 265) i kosztami procesu w pozostałym zakresie Sąd obciążył powoda uznając je jednakże za już uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 12 listopada 2022 roku